

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 86/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou JUDr. Julián Lapšanský, advokátska kancelária, spol. s r. o., Pribinova 4, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Juliána Lapšanského, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4 Cpr 7/2012 z 19. mája 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 CoPr 17/2014 z 27. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej

len „okresný súd“) sp. zn. 4 Cpr 7/2012 z 19. mája 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoPr 17/2014 z 27. mája 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 27. septembra 2012 domáhal proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“ alebo „ministerstvo“) určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a náhrady funkčného platu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 Cpr 7/2012 z 19. mája 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľa zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 CoPr 17/2014 z 27. mája 2015 potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

3. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol, že *«Služobný úrad – v tomto prípade Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky... vo výpovedi štátnozamestnaneckého pomeru danej sťažovateľovi 17. 5. 2012... skutkovo vymedzil rozhodnutie o zrušení štátnozamestnaneckého pomeru na „písomné rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky formou personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 461/2012 zo 17.mája 2012“*

Predmetným personálnym rozkazom... boli vykonané „organizačné a systemizačné zmeny v tabuľke zloženia a počtov Sekcie ekonomiky MV SR“ a „vydaná tabuľka zloženia a počtov Odboru verejného obstarávania MV SR“, ako uvádzajú body I. a II. tohto dokumentu. V Dôvodovej správe, ktorá je prílohou personálneho rozkazu, vedúca služobného úradu navrhuje vyčleniť odbor verejného obstarávania z organizačnej štruktúry sekcie ekonomiky MV SR a zriadiť samostatný odbor verejného obstarávania MV SR v priamej podriadenosti vedúcej služobného úradu MV SR. Zároveň sa v nej uvádza, že na odbore bude systemizovaný rovnaký počet miesta s rovnakými systemizačnými parametrami ako v súčasnosti...

Zamestnávateľ sťažovateľa skutkovo vymedzil dôvod výpovede poukázaním na personálny rozkaz č. 461/2012 zo 17. mája 2012 a uviedol, že ten je rozhodnutím o zrušení štátnozamestnaneckého miesta navrhovateľa. Pohľad do predmetného personálneho rozkazu, však jednoznačne preukazuje, že tento nijakým spôsobom neurčuje

a ani len nenaznačuje zrušenie akýchkoľvek štátnozamestnaneckých miest, slovo „zrušenie“, alebo slovo s podobným významom sa v ňom nevyskytuje. Vyššie uvedené skutočnosti potvrdzuje aj predložená tabuľka zloženia a počtov pred 17. 05. 2012 a po 17. 05. 2012 (prílohy personálneho rozkazu, predložené tiež v prílohe tohto podania). Ani v tejto tabuľke nie je na žiadnom mieste uvedené, že sa zrušuje sťažovateľovo štátnozamestnanecké miesto. Naopak, práve táto tabuľka pred zmenou a po zmene potvrdzuje, že k žiadnej personálnej zmene či zrušeniu miest nedošlo, nakoľko aj po realizácii personálneho rozkazu sú v nej uvedené absolútne identické údaje a parametre ohľadom všetkých miest vrátane miesta navrhovateľa tzn. že miesto navrhovateľa personálnym rozkazom zrušené nebolo. Z oboch tabuliek vyplýva iba zmena vnútornej organizácie MV SR, teda ide nepochybne o zmenu organizačnú v rámci tej istej právnickej osoby, ale nie o zrušenie štátnozamestnaneckého miesta. Z toho je zrejmé, že chýba základný materiálny predpoklad platnosti výpovede uvedený v ust. § 47 písm. b) zákona o štátnej službe - rozhodnutie o zrušení štátnozamestnaneckého miesta, na ktoré poukazuje výpoveď štátnozamestnaneckého pomeru daná sťažovateľovi.».

4. Podľa sťažovateľa preto záver konajúcich súdov o tom, že štátnozamestnanecké miesto sťažovateľa bolo zrušené personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 461/2012 zo 17. mája 2012 (ďalej len „personálny rozkaz“), resp. záver o naplnení skutkovej podstaty ustanovenia § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) je v rozpore s dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise a predloženými v prílohách sťažnosti.

5. Sťažovateľ tiež poukázal na formalistický prístup konajúcich súdov k interpretácii a aplikácii relevantnej právnej normy, keď konajúce súdy poskytli ochranu „*takému konaniu služobného úradu, keď tento simuluje zánik organizačného útvaru a zároveň jeho vznik s rovnakým personálnym zložením ako aj úlohami a keď jediným rozdielom medzi časom pred zmenou a po nej je osoba nadriadeného štátneho zamestnanca... MV SR sa teda simulovaním zrušenia svojho organizačného útvaru pokúšal nasimulovať zrušenie štátnozamestnaneckého miesta sťažovateľa*“. Sťažovateľ preto považuje právny záver

konajúcich súdov za arbitrárny a z ústavného hľadiska za zjavne neodôvodnený, neposkytujúci spravodlivú súdnu ochranu účastníkom súdneho konania.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 19. 5. 2014 spisová značka 4 Cpr 7/2012 a Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 27. 5. 2015 spisová značka 4CoPr17/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 19. 5. 2014 spisová značka 4 Cpr 7/2012 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. 5. 2015 spisová značka 4CoPr1 7/2014 zrušuje a vec vracia Okresného súdu Bratislava I. na ďalšie konanie.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 Cpr 7/2012 z 19. mája 2014 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 CoPr 17/2014 z 27. mája 2015.

II.1 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 Cpr 7/2012 z 19. mája 2014

10. Ústava nezakotvuje ústavný súd ako jediný a výlučný orgán ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. V zmysle princípu subsidiarity formulovaného v čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) nemal ústavný súd právomoc preskúmavať namietaný rozsudok okresného súdu, keďže právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľa, ktoré ním údajne mali byť porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu a prostredníctvom odvolania krajský súd, pričom podanie odvolania sťažovateľ aj využil, hoci s nie priaznivým výsledkom.

11. Sťažnosť bola preto v tejto časti odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 CoPr 17/2014 z 27. mája 2015

12. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, keď konštatoval správnosť jeho dôvodov. Podľa sťažovateľa krajský súd rozhodol v absolútnom rozpore s obsahom predložených dôkazov a uplatnením formalistického prístupu k interpretácii na vec sťažovateľa aplikovaných právnych noriem.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

15. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou

ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či označené rozhodnutie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudok okresného súdu, ktorý krajský súd potvrdil ako vecne správny. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie

konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

19. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku, ktorým zamietol návrh sťažovateľa, po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že *„odporca v konaní preukázal, že splnil všetky podmienky stanovené zákonom pre platne danú výpoveď. Štátnozamestnanecké miesto navrhovateľa bolo zrušené personálnym rozkazom ministra vnútra SR, a to tak, že fakticky sa zrušili všetky zamestnanecké ako aj štátnozamestnanecké miesta na odbore verejného obstarávania sekcie ekonomiky a boli vytvorené zamestnanecké a štátnozamestnanecké miesta na novovytvorenom odbore verejného obstarávania ako samostatného útvaru Ministerstva vnútra SR. Výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru navrhovateľa bola vypracovaná písomne a bola navrhovateľovi riadne doručená. Odporca vykonal s navrhovateľom pohovor, oboznámil ho s personálnym rozkazom, na základe ktorého došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta, na ktorom bol navrhovateľ zaradený a ponúkol mu vhodné voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré navrhovateľ odmietol prijať a so služobným úradom sa nedohodol inak.*

Pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľa, že organizačná zmena, na základe ktorej došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta navrhovateľa, súd v tejto súvislosti poukazuje na znenie § 47 písm. b) zákona o štátnej službe, ktorý stanovuje možnosť služobného úradu dať štátnemu zamestnancovi výpoveď v prípade zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta a zároveň nesúhlasu zamestnanca s trvalým preložením v služobnom úrade, ak sa nedohodne so služobným úradom inak. V zákone o štátnej službe teda nie je nijakým spôsobom upravená otázka organizačnej zmeny a v § 120 nie je odkaz na primerané použitie Zákonníka práce na daný prípad. Z uvedeného potom vyplýva, že nie je namieste posudzovať zrušenie štátnozamestnaneckého miesta z pohľadu cieľa organizačnej zmeny zabezpečiť efektívnosť práce. Napriek uvedenému súd konštatuje, že zrušenie štátnozamestnaneckého miesta navrhovateľa nemožno hodnotiť ako organizačnú zmenu, ktorá by nebola vykonaná s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce. Súd sa v tomto smere plne stotožnil s názorom odporcu, že zrušením odboru verejného

obstarávania, ktoré patrilo do pôsobnosti sekcie ekonomiky a vytvorením odboru verejného obstarávania ako samostatného útvaru pod priamou pôsobnosťou ministra má znaky zabezpečenia kvalitnejšieho a efektívnejšieho výkonu služby na sekciách a útvaroch Ministerstva vnútra SR, keď zmenou sa dosiahlo odstránenie riadiaceho medzičlánku – sekcie ekonomiky s poukazom na samostatné plnenie úloh uvedených v čl. 41 organizačného poriadku novovytvoreným odborom.“.

20. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd ním potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny, keď dospel k záveru, že „*odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože súd prvého stupňa vo veci zistil riadne skutkový stav potrebný pre právne posúdenie veci a vyvodil z neho i správny právny záver*“. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej uviedol:

„Predmetom preskúmaného konania bolo posúdenie platnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru realizovanej odporcom vo vzťahu k navrhovateľovi. Skutkovo a právne išlo teda o stav odlišný od výpovede z pomeru pracovného. Podmienky vzniku i ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru sú upravené zákonom č. 400/2009 Z. z., ktorý vo svojom ust. § 120 taxatívne vymenúva ustanovenia Zákonníka práce, ktoré sa na štátnozamestnanecké vzťahy primerane použijú. Medzi týmito taxatívne vymedzenými ustanoveniami absentuje ust. § 63 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Zákonníka práce. Ust. § 120 Zákona o štátnej službe teda nepočíta s aplikáciou týchto ustanovení na prípady skončenia pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, nakoľko príslušný zákon o štátnej službe obsahuje vlastnú osobitnú úpravu. Podľa § 47 písm. b/ Zákona o štátnej službe služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak sa zrušuje alebo zrušilo štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

Z obsahu spisového materiálu nepochybne vyplýva naplnenie skutkovej podstaty uvedeného zákonného ustanovenia, a to zrušenie štátnozamestnaneckého miesta navrhovateľa, pričom odvolací súd sa stotožňuje s vyslovenou argumentáciou súdu prvého stupňa o neopodstatnenosti potreby skúmania, či cieľom tejto organizačnej zmeny bolo alebo nebolo zefektívnenie práce, keďže ust. § 120 Zákona o štátnej službe na použitie § 63

ods. 1 Zákonníka práce neodkazuje, a ďalej skutočnosť, že navrhovateľ nesúhlasil so svojim trvalým preložením v služobnom úrade, keďže nesúhlasil s ponúknutými štátnozamestnaneckými miestami, a taktiež sa so služobným úradom nedohodol inak. Odvolacia námietka navrhovateľa o nezrušení jeho miesta, ktoré podľa jeho názoru bolo len vyčlenené do vzniknutého samostatného odboru nemá opodstatnenie, nakoľko z doložených listinných dôkazov vyplýva zrušenie relevantného miesta (celého odboru verejného obstarávania v sekcii ekonomiky) a vytvorenie nového miesta na inom novovzniknutom odbore služobného úradu navrhovateľa. Pokiaľ ide o motív danej výpovede v súvislosti s časovým aspektom jej dania v deň vykonania organizačných zmien odvolací súd dáva do pozornosti dikciu ust. § 47 b/ Zákona o štátnej službe, podľa ktorého pre platnosť výpovede sa nevyžaduje, aby štátnozamestnanecké miesto bolo už zrušené, postačujúce je, že sa zrušuje, ktorá skutková okolnosť v danom prípade nastala. Ďalšie odvolacie námietky navrhovateľa, že sa malo jednať o výpoveď podľa § 47 písm. c/ Zákona o štátnej službe v spojení s jeho ust. § 38 ods. 1 písm. a/, odvolací súd hodnotí ako neopodstatnené, nakoľko k naplneniu tejto skutkovej podstaty nedošlo, resp. táto okolnosť nebola predmetom posudzovaného konania. Dôvod výpovede danej navrhovateľovi bol vymedzený zákonne, nakoľko bol vymedzený tak, že nemôže dôjsť k jeho zameneniu s iným dôvodom a skutková okolnosť, ktorá ako dôvod výpovede bola vymedzená, aj nastala, čo vplynulo s vykonaného dokazovania. Taktiež došlo k naplneniu ďalších formálnych náležitostí navrhovateľovi danej výpovede, a to pokiaľ ide o jej písomnú formu a riadne doručenie navrhovateľovi...

Vzhľadom na skutkový a právny stav vyplývajúci z obsahu preskúmaného materiálu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, s tým, že konštatuje správnosť jeho dôvodov (§219 ods. 2 OSP) a v podrobnostiach na ne poukazuje.“

21. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu

do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

22. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd jednoznačným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, keď sa stotožnil s jeho záverom o platnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru realizovanej odporcom vo vzťahu k sťažovateľovi. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostatočne ozrejmil dôvody, prečo považoval odporcom uplatnený výpovedný dôvod za zákonný a zrušenie štátnozamestnaneckého miesta sťažovateľa za preukázané. Krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa o nezrušení jeho štátnozamestnaneckého miesta, ktoré podľa jeho názoru bolo len vyčlenené do novovzniknutého samostatného odboru, keď opierajúc sa o listinné dôkazy konštatoval zrušenie relevantného miesta sťažovateľa a vytvorenie nového miesta na inom odbore služobného úradu. Ústavný súd preto konštatuje, že predmetný postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

23. Ústavný súd nepovažoval za dôvodnú námietku sťažovateľa, že personálnym rozkazom ministra vnútra nedošlo k zrušeniu miesta sťažovateľa, iba k zmene vnútornej organizácie ministerstva, a z tohto pohľadu je preto výklad a aplikácia relevantnej právnej úpravy zo strany konajúcich súdov formalistická. Z personálneho rozkazu predloženého v prílohe sťažnosti (resp. z príloh personálneho rozkazu) nepochybne vyplýva, že sa ruší celý „Odbor verejného obstarávania“ v rámci „Sekcie ekonomiky MV SR“, teda aj štátnozamestnanecké miesto sťažovateľa ako riaditeľa tohto odboru, a súčasne sa vytvára „Odbor verejného obstarávania MV SR“ v priamej riadiacej pôsobnosti vedúcej služobného úradu ministerstva. Nemožno prisvedčiť ani argumentácii sťažovateľa, že išlo o simulovaný zánik organizačného útvaru a zároveň jeho vznik s rovnakým personálnym zložením, ako aj úlohami. Uvedená argumentácia sťažovateľa sa javí ako účelová, o čom svedčí aj skutočnosť, že, ako to vyplýva zo záverov vykonaného dokazovania, sťažovateľovi bolo pri osobnom pohovore ponúknuté okrem iných aj voľné štátnozamestnanecké miesto

riaditeľa novovytvoreného „*Odboru verejného obstarávania MV SR*“, ktoré sťažovateľ spolu s ďalšími ponúknutými miestami odmietol prijať.

24. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajským súdom uskutočnený výklad relevantných ustanovení zákona o štátnej službe pri posudzovaní výpovedného dôvodu uplatneného vo vzťahu k sťažovateľovi nie je formalistický, nepopiera účel či zmysel aplikovaných právnych noriem, a preto nie je v rozpore s požiadavkou ich ústavne konformného výkladu.

25. Ústavný súd pre úplnosť zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

26. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že krajský súd kvalifikoval odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné a že pri tom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

27. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označených práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením

základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

28. V dôsledku odmietnutia sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016